

Mutluluğun Nidası

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 30 Temmuz 2013

Yüreğimle üşüdüm, zemheri gecelerde

Gönlümdeki ayazın, sebebini sormadın
Kar soğuğu taşıdım, yazdığım hecelerde
Bu nadide sevgiyi, bir gün hayra yormadın

Ateş oldum, kül dedin, ağlama hep gül dedim
Yaralarımı sarıp, bir gün olsun gülmedin
Kor oldu alevlerim, acılarla bal yedim
Bu nadide sevgiye, gel dedim de gelmedin...

Ilık aktı hep kanım, çile çekti sol yanım
Yağmurum ırmak koktu, çatlayan topraklarda
Adım sonbahar oldu, rüzgarla yandı canım
Bu nadide sevgiyle, sararan yapraklarda...

Şu dünya nimetine, yorgun bakar gözlerim
Kül renginden maviye, dönüşmek ahvaliyle
Dokunup sessizliğe, coşkun diller özlerim
Bu nadide sevginin, depresif ruh haliyle...

Dilimden söktüğün şey, mutluluğun nidası
Beynimde sekmeleri, kaybolmasa da bir an
Kolay değil bu aşkın, vuslatına vedası
Bu nadide sevgiden, vazgeçmeyecek bu can...

Yazan ve Seslendiren Mehmet Fikret ÜNALAN